

R I K S L Ö N N S N E M N D A S kjennelse av 11. desember
1964

i sak nr. 31/1964

Staten v/Lønns- og prisdepartementet og
Finansdepartementet

på den ene side

Embetsmennesenes Landsforbund,
Norges Kommunale Juristers Landsforening
(Likningsjuristenes Landsforening)(senere kalt EL).

på den annen side

om opprettelse av tariffavtaler for arbeidstakere ved ligningskontorer og folkeregistre utenfor Oslo for tidsrommet
1. januar 1965 - 30. april 1966.

Nemndas sammensetning:

Sorenskriver Kai Knudsen, formann.

Arbeidsdirektør Reidar Danielsen.

Direktør i Næringsøkonomisk Forskningsinstitutt,
Morten Tuveng.

Byfogd, dr. jur. Henrik Lundh.

Forretningsfører Marius Trana.

Forhandlingssjef Karl Frimann Dahl.

Direktør Kolbjörn Pollen.

Kolbjörn Pollen og Karl Frimann Dahl er utpekt av partene
i tvisten. Karl Frimann Dahl stemmer på arbeidsgiversiden og
Kolbjörn Pollen på arbeidstakersiden.

Partene møtte for lønnsnemnda, gjorde rede for saken og ned-
la påstand i møte den 2. desember 1964.

Etter å ha drøftet saken i flere møter avsa lønnsnemnda den
11. desember 1964

k j e n n e l s e :

I henhold til de bestemmelser som er fastsatt i lover av 21.
juni 1963 nr. 19 og 20 om endringer i og tillegg til skatte-
lovene for landet og for byene av 18. august 1911, og lov av
samme dag nr. 22 om endring i lov av 15. november 1946 om
folkeregistre, skal staten overta de kommunale ligningskon-
torer og folkeregistre fra 1. januar 1965, bortsett fra
Oslo ligningskontor og folkeregister som skal overtas fra
1. januar 1966.

Embetsmennesenes Landsforbund, Norges Kommunale Juristers Landsforening (Likningsjuristenes Landsforening) (senere kalt EL) har anført:

Grunnen til de betydelige variasjoner i det kommunale lønnsnivå er at kommunene har kunnet fastsette lønsvilkårene ut fra en konkret vurdering av ansvars- og arbeidsområde, d.v.s. her i alminnelighet ligningsgrunnlaget og de krav dette stiller til vedkommende tjenestemann. EL's lønnskrav har vært utformet slik at det i størst mulig utstrekning skulle ta hensyn til de faktorer som man antok hadde vært avgjørende for lønnsfastsettelsen hittil. Det ble krevd tatt i bruk de stillingsbetegnelser som vanligvis brukes for noenlunde tilsvarende forhold i staten: (Lignings)direktør, underdirektør, lignings-sjef, kontorsjef, konsulent og førstesekretær. For lignings-sjefene ble krevd en plassering etter vurdering av hver stilling, for de øvrige stillinger ble henvist til de plasseringer stillingene har i dag i statens regulativ. Det ble forutsatt ført forhandlinger for hvert kontor hva normeringen av juridiske saksbehandlere angår. Endelig ble krevd plassering i personlig lønnsklasse der det skulle vise seg nødvendig.

Statens tilbud for så vidt gjelder de rene lønsvilkår bygger på en enkelt parameter, nemlig kommunenes folketall. Normeringen av saksbehandlerstillingene bygger likeledes på et skjematisk grunnlag, nemlig antall saksbehandlere ved kontoret. Bare de 4 største kontorer synes i en viss utstrekning å være gjort til gjenstand for en mer konkret vurdering hva normeringen angår. Tilbudet innebærer rent generelt en kraftig nednivellering av ligningssjefenes lønsvilkår i de større kommuner. Nednivelleringen er i virkeligheten betydelig sterkere enn gjennomsnittstallene utsier. Spalter man tallmaterialet opp og ser på den enkelte kommune, trer trekkene av nivellering enda klarere frem.

En slik lønnspolitikk er egnet til å skape uro og vil ikke virke til å effektivisere ligningsarbeidet. Og man kan spørre seg om på hvilken måte en slik lønnspolitikk kan bidra til å få gjennomført en mer ensartet ligningsmessig behandling av skattyterne.

EL vil hevde etter gjennomgåelse av de rene lønnsvilkår som tilbys sjefene at det innebærer en klar nivellering av sjefene for de noe større og store kontorer hvor det åpenbart stilles særlige krav til ligningssjefene. En lignende nivellering tilbys de særlig kvalifiserte saksbehandlere. Det dreier seg her i alt vesentlig om tjenestemenn med høyere utdanning.

En slik nedvurdering kan ikke bli uten følger for etaten dersom man ikke på en eller annen måte finner å kunne rette opp de oppståtte skjevheter. Man må ha for øye at den hittil eksisterende lønnsfordeling i kommunene har virket motiverende for de dyktigste tjenestemenn til å ta ansettelse og bli i sine stillinger.

Det er disse forhold tjenestemennene har for øye når han vurderer sin stilling og sine fremtidsutsikter. En nivellering av lønnsnivået vil måtte få uheldige konsekvenser både for rekrutteringen og for spørsmålet om å bli i tjenesten.

EL vil presisere at den enkelte tjenestemann med rette vil føle seg i en "ugunstigere stilling" med mindre de nåværende lønnsrelasjoner opprettholdes. Det er i alle fall klart at man vil mene at hverken Finansdepartementet eller Stortingets vedtak på dette punkt er oppfylt med det tilbud staten har gitt.

Statens tilbud vedrørende spørsmålet om adgangen til å inneha bistillinger er alt for rigoröst. De foreslåtte bestemmelser griper således sterkt inn i individets rettigheter. Man måtte her kunne gi adgang til å inneha bistillinger så langt det kan gjøres

- a) uten at det går ut over arbeid i hovedstilling
- b) så langt ens interesser i bistilling ikke kommer i konflikt med statens interesser for så vidt gjelder hovedstilling.

Når det gjelder de personlige tillegg bygger EL's krav i prinsippet også på at enkelte stillinger gis en personlig plassering i regulativet. Dette vil innebære at et tillegg utover en eventuell ordinær lønnsklasseplassering i regulativet vil følge med i fremtidige lønnsrevisjoner. EL vil understreke nødvendig-

heten av at så skjer.

For övrig vises til EL's skriftlige innlegg, sakens dokument nr. 8.

EL har nedlagt sådan

p å s t a n d:

1. Det foretas en plassering i personlig lønnsklasse av de stillinger som går ned i lønn etter statens forslag.
2. Det opprettes kontorsjefstillinger i lønnsklassene 22 og 23 og underdirektør ved de største kontorer.
3. Det gis en bedre normering av stillingene for særlig kvalifiserte saksbehandlere og slik at stillinger som i dag lønnsmessig er vurdert likt får stillinger med samme grad og lønn.
4. Eventuelle personlige tillegg skal reguleres ved fremtidige lønnsrevisjoner i takt med reguleringen av hovedstillingen.
5. De generelle regler for adgang til å inneha bistillinger gjøres tilsvarende gjeldende for ligningsetaten.

Nemndas medlem Kolbjörn Pollen stemmer for den av EL nedlagte påstand og viser til den begrunnelse denne organisasjon har gitt.

S l u t n i n g:

Riksmeglingsmannens forslag av 4. og 5. november 1964 om tariffavtale for arbeidstakere ved ligningskontorer, lignings-/folkeregisterkontorer og folkeregistre utenfor Oslo for tiden 1. januar 1965 - 30. april 1966, fastsettes som tariffavtale mellom Staten v/Lønns- og prisdepartementet og Embetsmennesenes Landsforbund med den endring at i punkt 1a skal tallene 14 500 og 14 501 endres til 14 000 og 14 001.

Kai Knudsen (s).

Reidar Danielsen (s).

Morten Tuveng (s).

Henrik Lundh (s).

Karl Frimann Dahl (s).

M. Trana (s).

Kolbjörn Pollen (s).